

Райничка съ татковата си луличка.

Двѣ очички имамъ ясни, виждамъ съ тѣхъ нѣща прѣкрасни! . . . Тази хубава пѣничка си пѣше Райничка, когато влезе въ татковата си стая.

„Дървеса, цвѣтя и птички и, небето съ звѣздички! . . . Продължаваше да пѣе тя и разгледваше изъ стаята.

О, нѣма дървета тукъ, а шкафове, пълни съ книги; нѣма нито цвѣтя, нито нѣкаква птичка, — а ето татковата луличка!

Я чакай да седна на стола и да запушата папироска! Приличамъ ли сега на татка? — Не. Още не приличамъ. Той носи очила. — А, ето му очилата. Я да ги поставя на моитѣ очички, дано видя прѣзъ тѣхъ свѣтитѣ звѣздички! . . .“

Сега вече Райничка си помисли, че е старъ човѣкъ, запали цигарата и почна да пуши, като правѣше отъ пушека разни търкаленца . . .

Но и тотюневиятъ пушекъ не се шегува. Той е силна отрова за малкиѣ дѣца. Слѣдъ малко Райничка усѣти, че главата ѝ става по-тежка, зави ѝ се свѣтъ, тя приبلѣднѣ, изпусна луличката изъ ржката си и се търколи върху столътъ. Почна да повръща. Мжчеше се да вика за помощъ, но бѣ умалѣла, сили нѣмаше да проговори . . .

— Райничке, гдѣ си, дѣтето ми! — търсѣше я майка ѝ изъ другитѣ стаи. Дойде и